

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แนวความคิดและทฤษฎีทางการเมืองการปกครองได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ารัฐชาติคือองค์การทางการเมืองการปกครองของรัฐ (1 : 147) หรืออาจกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่ารัฐชาติคือโลก หรือ เครื่องมือในการบริหารงานของรัฐให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามความต้องการ ในการบริหารงานของรัฐ มีภาระหน้าที่และความรับผิดชอบอย่างมากมายโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ประชาชนได้รับความสุข ความสะดวกสบายในการดำรงชีพ ตลอดจนความมั่นคงทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม(National security) ซึ่งการปกครองท้องถิ่นก็เป็นแนวความคิดที่เกิดขึ้นมา เพื่อที่จะสนับสนุนและช่วยเหลือในการบริหาร และการพัฒนาประเทศของรัฐบาลในทุก ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม หรือการบริหาร (2 : 546) ด้วยเช่นกัน

การปกครองท้องถิ่น เป็นรูปการปกครองที่เกิดจากหลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) จากส่วนกลางไปยังท้องถิ่นโดยให้ท้องถิ่นต่าง ๆ ดำเนินการปกครองตนเอง (Self-government) ตามหลักการที่ให้ความเป็นอิสระ (Autonomy) แก่ประชาชน ที่จะกำหนดโชคชะตาของตนเอง กล่าวคือ ประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ จะต้องมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบายทางการเมือง (Local politics) เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง และในขณะเดียวกัน ประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ ก็จะเป็นผู้รับผิดชอบในการบริหารท้องถิ่น (Local self administration) ของตนเองด้วย (3 : 47)

ในประเทศต่าง ๆ ที่มีการปกครองตามอุดมการณ์ในระบอบประชาธิปไตย จะพยายามมุ่งส่งเสริมให้มีการกระจายอำนาจ เพื่อให้ประชาชนมีการปกครองตนเองใน

ท้องถิ่นอย่างกว้างขวาง ทั้งนี้เพราะตระหนัก เป็นอย่างดีว่า หากมีการจัดระเบียบการปกครองท้องถิ่นที่ดี เหมาะกับลักษณะและความต้องการของประชาชนส่วนรวมในท้องถิ่นนั้น ๆ แล้ว ย่อมเป็นผลช่วย เสริมสร้างความเจริญทั้งในด้านการ เมือง การปกครอง เศรษฐกิจ สังคม และการบริหารประเทศชาติ ได้เป็นอย่างดี

และการที่ประชาชนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองและการปกครองท้องถิ่นจะเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพอย่างยิ่งในการ เร่ง เร้าให้ประชาชน เกิดความตื่นตัวและอยาก เข้ามามีส่วนร่วมในทางการเมืองมากยิ่งขึ้น นานาประเทศจึงยอมรับกันว่าการปกครองท้องถิ่น เป็นรากฐานที่สำคัญอย่างยิ่งของการปกครองระบอบประชาธิปไตยโดยของชาติ (4 : 23)

โดยที่การปกครองท้องถิ่นของประเทศไทย นับตั้งแต่ได้มีการ เปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช มาสู่ระบอบประชาธิปไตย เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2475 แล้ว ความคิดในการที่จะกระจายอำนาจไปสู่ประชาชนก็ได้รับการพิจารณา เป็นเรื่องสำคัญ เพราะนอกจากจะดำเนินการตามอุดมคติของระบอบประชาธิปไตย ที่ว่าให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองด้วยแล้ว คณะผู้เปลี่ยนแปลงการปกครองยังมุ่งประสงค์ที่จะใช้การปกครองแบบการกระจายอำนาจ (Decentralization) เป็นเครื่องมือที่จะ เผยแพร่รูปแบบการปกครองตามรัฐธรรมนูญ และ เป็นการฝึกให้ราษฎรได้ เข้าใจในระบอบประชาธิปไตยให้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย (5 : 61) ดังนั้นจึงได้ตรากฎหมายจัดระเบียบการบริหารประเทศขึ้น โดยกำหนดให้มีการจัดระเบียบราชการบริหารส่วนท้องถิ่น หรือการปกครองแบบกระจายอำนาจไว้ด้วย ดังที่ปรากฏในนโยบายของรัฐบาลคณะที่ 2 ซึ่งมีพระยามโนปกรณนิติธาดา เป็นนายกรัฐมนตรี ได้แถลงนโยบาย เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม พ.ศ. 2475 ไว้ดังนี้ (6 : 2)

. . . 2. เทศบาล รัฐบาลนี้เห็นว่า การปกครองโดยรวบอำนาจ และหน้าที่ การปกครองทั้งในประเทศให้มาอยู่ในจุดศูนย์กลางและจุดเดียว เช่น เคี้ยวนี้ ไม่ได้ผลดี เท่ากับที่จะแบ่งอำนาจและหน้าที่ให้ไปอยู่ในเฉพาะ

ท้องที่เสียบ้าง เพื่อว่า การปกครองในเฉพาะท้องที่หนึ่ง ๆ จะได้
 มุ่งในประโยชน์ของท้องที่นั้น ๆ วิธีการจัดให้มีการปกครองเฉพาะ
 ท้องที่ขึ้นก็โดยวิธีจัดให้มีผู้แทนราษฎรในท้องที่นั้น ๆ จัดการกันเอง
 วิธีการเช่นนี้ เขาทำกันอยู่แล้วในนานาประเทศ เมื่อครั้งรัฐบาลเก่า
 ความคิดเช่นนี้ก็มีอยู่ จนถึงได้ร่างพระราชบัญญัติขึ้นฉบับหนึ่ง แต่
 เหตุใดเหตุหนึ่ง การมิได้ลุล่วง รัฐบาลนี้เห็น เป็นการสำคัญจะได้
 เตรียมจัดให้มีเทศบาล หรือ การปกครองท้องถิ่นขึ้นในราวต้น
 ปีหน้า . . .

ซึ่งต่อมาได้มีการตรากฎหมาย จัดตั้งองค์การปกครองท้องถิ่นในรูปเทศบาล
 ขึ้นเป็นครั้งแรก เรียกว่า พระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พ.ศ. 2476 และได้
 เริ่มจัดตั้งเทศบาลขึ้นในปี พ.ศ. 2478 รัฐบาลในสมัยนั้นไม่ได้ จัดตั้งการปกครอง
 ท้องถิ่นในรูปอื่นใดอีก นอกจากรูปเทศบาลอย่างเดียว โดย เปลี่ยนสภาพสุขาภิบาล
 ที่มีอยู่เดิมทั้งหมดมาเป็น เทศบาล และจัดตั้งท้องถิ่นที่ยังมิเคย เป็นสุขาภิบาลให้ เป็น เทศบาล
 อีกหลายแห่ง โดยการจัดระเบียบองค์การ เทศบาลนั้น ก็ได้ลอกแบบมาจากการจัดองค์การ
 ปกครองของประเทศ กล่าวคือ มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล เข้ามาควบคุมการ
 บริหารงาน เช่นเดียวกับสภาผู้แทนราษฎรของประเทศ และให้มีคณะเทศมนตรี ซึ่งตั้ง
 ขึ้นโดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล ทำหน้าที่เป็นฝ่ายบริหาร เหมือนกับคณะรัฐมนตรี
 (4 : 39)

ลักษณะการปกครองท้องถิ่น ตามกฎหมายพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล
 พ.ศ. 2476 นี้ ผู้ร่างกฎหมายได้วางรูปแบบเทศบาลให้มีอิสระในการปกครองตนเอง
 อย่างกว้างขวางมาก แม้ว่าส่วนกลางจะมีอำนาจควบคุมเทศบาลทั้งในด้านการจัดตั้ง
 การแต่งตั้งสมาชิกผู้ริเริ่มการ การแต่งตั้งสมาชิกประเภท 2 ก็ตาม แต่อิสระทั่วไป
 ของเทศบาลตามกฎหมายฉบับนี้ ยังมีอิสระในการปกครองตนเองอย่างกว้างขวางพอ
 สมควร สภาการณดังกล่าว เป็นการบัญญัติที่ก้าวหน้าเร็วเกินไป นอกจากนั้นการ
 วางรูปเทศบาลตามกฎหมายฉบับนี้มุ่งไปในทางฝึกประชาชนให้ เข้าใจ ระบอบประชา-
 ธิปไตยแบบรัฐสภา เป็นสำคัญหรือหนักไปในทางการ เมืองมากกว่าการบริหาร เทศบาล

จึงประสบความสำเร็จยากในการดำเนินการมาก สมาชิกสภาเทศบาลมักประพฤติดคน เป็น
 นักการเมืองมากกว่า เป็นนักบริหาร และมักใช้อำนาจควบคุมคณะเทศมนตรีจน เกินไป
 จนคณะเทศมนตรีล้มบ่อย ๆ ทำให้การปกครองท้องถิ่นไม่ราบรื่นและไม่ดำเนินไปสู่ความ
 เจริญเท่าที่ควร ค่อมายังได้มีการพยายามปรับปรุงกฎหมายเทศบาลอีกหลายครั้ง เพื่อ
 ให้เทศบาลมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และเพื่อให้เกิดความ เรียบร้อยในทางปฏิบัติ (4 : 40)

เมื่อพิจารณาแล้ว จะเห็นได้ว่า ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา กิ่งศควรรช นับตั้งแต่
 การเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชมาเป็นระบอบประชาธิปไตย
 นโยบายให้ปกครองตนเองของประชาชน ก็ได้ดำเนินมาโดยตลอดจนปัจจุบันนี้ ในลักษณะ
 ที่ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร แม้ว่าเทศบาลจะเป็นรูปแบบ การจัดองค์การบริหาร
 ส่วนท้องถิ่น ที่มีความ เป็นประชาธิปไตยสูงที่สุด ใกล้เคียงกับการปกครองระบอบประชา-
 ธิปไตยในระดับชาติมากที่สุด ทั้งในด้านโครงสร้างและการปฏิบัติ ซึ่งมีหน้าที่สำคัญ
 ประการหนึ่งก็คือความสนใจ เข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นอย่างจริงจัง อาจ
 เนื่องจากประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจในการปกครองตนเอง หรืออาจมีความ
 สนใจอยู่บ้าง แต่ก็ไม่กระตือรือร้น ประชาชนมักจะพอใจในสิ่งที่คนมีอยู่ และถือประโยชน์
 ส่วนบุคคลมากกว่าการปกครองท้องถิ่น ทั้งนี้อาจ เนื่องจากประชาชน คิดว่า เรื่อง
 การปกครอง เป็นหน้าที่ของรัฐบาล หรือ เจ้าหน้าที่จากส่วนกลางจะเป็นผู้ดำเนินการ
 (7 : 39)

จากสภาพปัญหาดังกล่าว มีประเด็นที่น่าสนใจก็คือ ถ้าหากประสงค์จะให้การ
 ปกครองท้องถิ่น มีความเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ ประชาชนให้ความสนใจ เข้ามามี
 ส่วนร่วมในการปกครองเพิ่มมากขึ้น ตลอดจนมีความรู้ความ เข้าใจ ในระบอบและ
 วิธีการปกครองมากยิ่งขึ้นแล้วจำเป็นอย่างไรที่ เทศบาลหรือหน่วยการปกครองท้องถิ่น
 จะต้องเป็นผู้ถ่ายทอดให้ความรู้ความ เข้าใจแก่ประชาชน และการที่จะถ่ายทอดข้อมูล
 ข่าวสารต่าง ๆ ให้แก่ประชาชนนั้น จำเป็นจะต้องใช้ การสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ
 เข้ามามีส่วนช่วย ซึ่งในปัจจุบันก็มีการใช้การสื่อสารหลากหลายรูปแบบอยู่แล้ว แต่การ

สื่อสารประเภทใดที่จะมีประสิทธิผล ในการให้ความรู้ความเข้าใจ แก่ประชาชนได้
เหมาะสมที่สุด และ เทศบาลควรจะปรับปรุงพัฒนาการสื่อสารด้านใดให้ เหมาะสมมาก
ยิ่งขึ้นกับประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ

ดังนั้น จึงน่าจะได้มีการศึกษาวิจัยประสิทธิผลในการสื่อสารของ เทศบาล
กับประชาชนในปัจจุบันว่า เทศบาลได้มีการส่งข้อมูลข่าวสารอะไรบ้างให้แก่ประชาชน
และใช้ช่องทางการสื่อสารประเภทไหน ซึ่งประชาชนในท้องถิ่น สามารถรับทราบ
ข้อมูลข่าวสารจาก เทศบาลส่งผ่านสื่อมาให้ทราบได้ดีเพียงไร และรับได้มากน้อย
แค่ไหน มีความเข้าใจเพียงใด เพื่อผลที่ได้จะ เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงพัฒนาการ
สื่อสารของ เทศบาลกับประชาชนในท้องถิ่นนั้นและสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับ เทศบาล
หรือ หน่วยการปกครองท้องถิ่นอื่น ๆ เพื่อ เป็นการพัฒนาการ เมือง การปกครอง
เศรษฐกิจ สังคมและประชาธิปไตยในระดับท้องถิ่นตลอดจนประเทศชาติให้ เจริญก้าวหน้า
ยิ่งขึ้นต่อไป

การวิจัยครั้งนี้ จะ เลือกศึกษา เฉพาะกรณีใน เขต เทศบาลตำบลกันตัง
อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง ทั้งนี้เนื่องจาก

1. เทศบาลตำบลกันตัง เป็นเทศบาลที่มีประวัติความเป็นมายาวนาน
กว่า 50 ปี โดยมีการยกฐานะ เป็นเทศบาลตั้งแต่วันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2480
การบริหารงานต่าง ๆ ได้มีการพัฒนาอย่างคืบเนื่องและยาวนาน การบริหารงาน
จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างทันทีทันใด จะมีการเปลี่ยนแปลงแบบค่อยเป็นค่อยไป
2. ประชาชน เทศบาลตำบลกันตังส่วนใหญ่ เป็นชาวพื้นเมือง ที่มีการ
ตั้งรกราก เป็นชุมชนมานานหลายชั่วอายุคน จึงมีความผูกพัน มีประเพณี วัฒนธรรม
ของตนเอง มีความรู้สึก เป็น เจ้าของท้องถิ่นสูง ประชาชนจะให้ความสนใจคือ
สถานการณ์ที่จะมีผลกระทบต่อชุมชนมาก

3. พื้นที่เขตเทศบาลตำบลกันตัง มีขนาดเล็ก มีพื้นที่เพียง 3.04 ตาราง-

กิโลเมตร ประชากรทั้งสิ้นรวม 12,712 คน มีรายได้และเงินอุดหนุนในปีงบประมาณ พ.ศ. 2531 ทั้งหมดรวม 17,852,803.14 บาท ซึ่งสามารถครอบคลุมการสื่อสารของเทศบาลได้อย่างทั่วถึงและรวดเร็ว ทั้งในแง่ของพื้นที่ ประชากร และงบประมาณที่ใช้ได้อย่างเพียงพอ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงลักษณะการ เปิดรับข่าวสารของประชาชนใน เขต เทศบาล คำบลกันตั้ง
2. เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ของ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และฐานะทาง เศรษฐกิจ ที่มีต่อการ เปิดรับข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ
3. เพื่อศึกษาถึงประสิทธิผลในการสื่อสารของ เทศบาล กับประชาชนในเขต เทศบาลคำบลกันตั้ง
4. เพื่อศึกษาถึงประสิทธิผลของสื่อแต่ละประเภท ในการสื่อสารของ เทศบาลกับประชาชน ใน เขต เทศบาลคำบลกันตั้ง

สมมติฐานของการวิจัย

1. เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและฐานะทาง เศรษฐกิจของประชาชน มีความสัมพันธ์กับการ เปิดรับข่าวสารจากสื่อประเภทต่าง ๆ
2. เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและฐานะทาง เศรษฐกิจของประชาชน มีความสัมพันธ์กับความรู้ความ เข้าใจข้อมูลข่าวสาร ที่เทศบาลส่งผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ
3. การ เปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความ เข้าใจข้อมูลข่าวสาร
4. สื่อมวลชนและสื่อบุคคล ต่างมีประสิทธิผลสูงในการ เผยแพร่ข่าวสารของเทศบาล

ขอบเขตการวิจัย

1. การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ ทัศนคติของประชาชน เกี่ยวกับการสื่อสารของหน่วยการปกครองท้องถิ่นหรือ เทศบาล ใน เขต เทศบาลตำบลกันตัง จังหวัดตรัง
2. การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาเฉพาะกรณี (Case study) เทศบาลตำบลกันตัง จังหวัดตรัง เท่านั้น
3. ในการประเมินทัศนคติของประชาชนนั้น ได้จากการออกแบบสอบถาม
4. กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา คือ ประชาชนทั่วไปที่มีภูมิลำเนาอยู่ภายในเขตเทศบาลตำบลกันตัง จังหวัดตรัง ซึ่งมีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปีบริบูรณ์

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. โอกาสในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ จากการสื่อสารของ เทศบาล ประชาชนที่มีภูมิลำเนา ในเขต เทศบาลมีโอกาสรับรู้เท่าเทียมกัน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คอบแบบสอบถามด้วยความจริงใจ ความความรู้ ความสามารถและตรงสภาพความเป็นจริง
3. ประสิทธิภาพของการสื่อสารของ เทศบาล วัดได้จากระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชน

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. ผู้วิจัยมุ่งศึกษา เฉพาะข้อมูลข่าวสารของ เทศบาล ที่ส่งผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ ไปยังประชาชน เท่านั้น แต่ในความเป็นจริง ประชาชนอาจได้รับข้อมูลข่าวสารจากแหล่งอื่น ๆ อีกด้วย
2. ประชาชนอาจได้รับทราบข้อมูลข่าวสาร ทั้งในทางตรงและทางอ้อมด้วย แต่การศึกษาในที่นี้มุ่งประ เค้นไปที่การรับทราบข้อมูลข่าวสารจากสื่อของ เทศบาล โดยตรง เท่านั้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยครั้งนี้

1. ทำให้ทราบถึงลักษณะการ เปิดรับข่าวสารของประชาชนใน เขตเทศบาลตำบลกันตัง จังหวัดตรัง
2. ทำให้ทราบถึงประสิทธิผลของการสื่อสารของ เทศบาลกับประชาชนใน เขต เทศบาลตำบลกันตัง
3. ทำให้ทราบถึงประสิทธิผลของสื่อแต่ละประเภทของเทศบาล ที่ประชาชนได้รับ
4. มุ่งนำผลที่ได้จากการศึกษาไปใช้ในการสื่อสารของ เทศบาลกับประชาชน เพื่อให้ได้ประสิทธิผลดียิ่งขึ้น เป็นการมุ่งพัฒนาท้องถิ่น ให้เจริญก้าวหน้าต่อไป
5. สามารถนำผลการศึกษานี้ ไปประยุกต์ใช้กับหน่วยการปกครองท้องถิ่นหรือเทศบาลอื่น ๆ ได้

คำจำกัดความในการวิจัย

ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับของการได้รับการศึกษาของประชาชน ซึ่งได้เข้าศึกษาในระบบโรงเรียน แบ่งออกเป็น 4 ระดับดังนี้ คือ

ไม่ได้รับการศึกษา หมายถึง ผู้ที่ไม่ได้เข้าศึกษาในระบบโรงเรียนอย่าง เป็นทางการ

ระดับการศึกษาต่ำ หมายถึง ผู้ที่จบการศึกษาภาคบังคับและต่ำกว่าระดับการศึกษาปานกลาง หมายถึง ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าภาคบังคับแต่ไม่เกินระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ระดับการศึกษาสูง หมายถึง ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลายขึ้นไป

ฐานะทางเศรษฐกิจ หมายถึง ปริมาณรายได้ ที่ได้รับการประกอบอาชีพหรือ รายได้รวมที่ได้รับในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ๆ ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 ระดับดังนี้

ฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ หมายถึง ผู้ที่มีรายได้ต่ำกว่า 2,000 บาท
ต่อ เดือน

ฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง หมายถึง ผู้ที่มีรายได้ระหว่าง
2,001 บาท ถึง 4,000 บาทต่อ เดือน

ฐานะทางเศรษฐกิจค่อนข้างดี หมายถึง ผู้ที่มีรายได้ระหว่าง
4,001 บาท ถึง 6,000 บาทต่อ เดือน

ฐานะทางเศรษฐกิจสูง หมายถึง ผู้ที่มีรายได้สูงกว่า 6,001
บาทต่อ เดือน

การเปิดรับข้อมูลข่าวสาร หมายถึง พฤติกรรมของประชาชนที่เปิดรับข่าวสาร
จากสื่อมวลชนและสื่อบุคคล ซึ่งแยกลักษณะการ เปิดรับข้อมูลข่าวสารได้ 2 ระดับ
ดังมีคือ

ระดับการ เปิดรับสูง หมายถึง คะแนนรวมของความเห็นในการรับข้อมูล
ข่าวสารที่สูงกว่า เกณฑ์เฉลี่ย

ระดับการ เปิดรับต่ำ หมายถึง คะแนนรวมของความเห็นในการรับข้อมูล
ข่าวสารที่ต่ำกว่า เกณฑ์เฉลี่ย

การเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชน หมายถึง ปริมาณการรับฟังเสียง
ตามสาย วิทยู รถประชาสัมพันธ์เคลื่อนที่ อ่านแผ่นปลิว จดหมาย และป้ายประกาศ
ซึ่ง เทศบาลใช้ เป็นสื่อ เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารให้ประชาชนใน เขต เทศบาลรับรู้

การ เปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคล หมายถึง ปริมาณการพบปะพูดคุยกับนัก เรียน
อาสาสมัครหมู่บ้าน ผู้สื่อข่าวอาสาสมัครประจำตำบล พนักงานเทศบาล ซึ่ง เทศบาลใช้
เป็นสื่อ เผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร

ประสิทธิผล หมายถึง ระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนที่เพิ่มขึ้น ภายหลัง
จากที่ได้รับข้อมูลข่าวสารจาก เทศบาล

ประชาชน หมายถึง ผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป และมีภูมิลำเนา
อยู่ใน เขตเทศบาลตำบลกันตัง อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง

หน่วยการปกครองท้องถิ่น ในที่นี้ หมายถึง เทศบาลตำบลกันตัง
อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง

ความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารที่เทศบาลสื่อสารกับประชาชน
หมายถึง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ เรื่องเหล่านี้ คือ

ข่าวชาวบ้านใน เขตเทศบาล ได้แก่ ข่าวงานการกุศล งานแต่งงาน
งานศพ เป็นต้น

ข่าวสาธารณสุข ได้แก่ การให้บริการด้านสุขภาพอนามัย การป้องกัน
โรคต่าง ๆ

ข่าวศาสนา ได้แก่ งานประเพณีทางด้านศาสนา เช่น ทอดกฐิน
 เป็นต้น

ข่าวความรู้เกี่ยวกับ เทศบาล ได้แก่ คำแนะนำงานทะเบียนราษฎร
กำหนดระยะเวลาการเสียภาษีท้องถิ่นต่าง ๆ

ข่าวความรู้ทั่วไป ได้แก่ ข่าวในประเทศ ข่าวท้องถิ่น ข่าวกีฬา
 เป็นต้น

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย